

Quod sit objectum voluntatis efficacis dantis gloriam ante prævisa merita, op. 1, l. 3, c. 19.
Et solvuntur objectiones contra illam voluntatem, ib.
Est actus efficax ex se gratuitus, licet tendat in rem ex justitia dandam, ib.
Non posset Deus hominem eligere si prævideret nunquam esse sibi cooperaturum, op. 2, l. 2, c. 6.

EXCITATIO.

Quæ causæ excitatione indigeant ut operari possint, op. 1, l. 1, c. 6.
Hac excitatione non indiget ulla causa, ex eo solum quod primæ subordinata est, ib.

EXISTENTIA.

Non potest res existere quin Deo coexstat, op. 2, l. 1, c. 7.

F

FAMA.

Quatenus homo dominus sit suæ famæ, op. 6, sect. 3.

FAUSTUS.

Faustus Regiensis quam fuerit suspectus de Semipelagianorum hæresi, etiamsi eum ab hac nota aliqui defendant, op. 1, l. 3, c. 13.

FIDELITAS.

Fidelitatis acceptiones diversæ, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Fidelitas virtus est moralis, et justitia propria distincta, ib.
Fidelitas eadem virtus est cum veritate, solumque inadæquate differunt, ib.

FIDES.

Per habitum fidei credimus quam certæ sint divinæ promissiones, op. 4, disp. 2, sect. 2.

G

GRATIA.

Quid gratia adjuvans, op. 1, l. 3, c. 4.
Gratia adjuvans non est fluens qualitas, quam aliqui fingunt ex parte causæ, ib., c. 8.
Ad diu perseverandum in gratia, necessarium est peculiare aliquod auxilium, ib., c. 4.
Ad primos actus qui disponunt ad habitus, requiritur etiam specialis gratia, ib.
Excitans gratia adjuvans etiam est moraliter, ib.
Sed non physice, ib.
Gratia illa requisita ad primos actus non sunt habitus, et quid sit, ib.
Gratia præveniens quæ et quod duplex, quæ concomitans, quæ subsequens, quæ operans et cooperans: hæc duæ gratiæ non differunt a concomitante et subsequente, ib.
Ideo dicitur Deus operari in nobis ut velimus sine nobis, quia operatur initium gratiæ sine libero nostro consensu, ib., c. 5.

Cur dicatur Deus operari in nobis bonam voluntatem, op. 1, l. 3, c. 5.

Gratia operans et cooperans requiritur necessario ad omnes actus supernaturales, ib.

Qui effectus gratiæ operanti, qui vero cooperanti tribuantur, ib.

Gratia interdum est moralis causa boni actus, interdum physica, ib.

Gratia quæ datur ad perseverandum, et excitans est et adjuvans, ib.

Auxilium sufficiens non solum sufficiens est ad posse velle, sed etiam ad velle, ib., c. 11.

Non est in nostra potestate illud habere aut non habere, ib., c. 6.

Efficax auxilium dicitur, non quia tantum efficit, sed quia vires tribuit voluntati, ib.

Qui Patres pugnent contra physicam prædeterminationem gratiæ excitantis, ib., c. 9.

Auxilium ex se sufficiens ratione alicujus adjuncti potest non esse sufficiens moraliter, ib., c. 10.

Faciendi quod in se est cum auxilio quod peccator habet, Deus non denegat auxilium moraliter sufficiens, ib.

Efficacia motionis Dei non consistit in morali necessitate, ib.

Diversitas moralis determinationis et auxilii sufficientis, ib.

Duplex vocatio gratiæ ex Augustino, communis scilicet et propria, seu congrua, ib., c. 11.

Quæ sit efficax seu congrua ex eodem, ib.

Gratia efficax et operans est, et præveniens, ib., c. 12.

Gratia non accipit a libero arbitrio efficaciam seu effectum, ib., c. 14.

Quomodo efficacia gratiæ pendeat a libero arbitrio, et liberum arbitrium a gratia in operando, ib.

Quomodo gratiæ efficacia possit constare sine determinatione physica, ib.

Vera et propria acceptio efficaciam Scholasticis communis, ib.

In quo efficacia gratiæ vel vocationis adæquate consistat, ib.

Cum vera ratione gratiæ componuntur facile quæ de gratia et libero arbitrio certa sunt, ib.

Difficultates quæ contra illam pugnant, ib.

Et solvuntur, ib.

Nihil necessario includit vocatio efficax ut præveniens, quod non includat etiam sufficiens, ib.

Gratia efficax necessaria est ad singulos actus efficiendos, sed non ad potestatem faciendi, ib.

Deus certo scit se posse talem vocationem impertiri, ut homo quantumvis induratus respondeat, ib.

Non quodlibet opus bonum est ex peculiari auxilio gratiæ non debito, ib.

Major gratia et vocatio computanda est ex omni eo, quod per se vel per accidens conducit ad efficiendum actum supernaturalem, ib., c. 21.

In quo fundent Patres gratiæ necessitatem, op. 3.

Quæ pro gratia contra Pelagianos certa sint de fide, ib.

Gratiæ auxilium, quo indigemus ad opera supernaturalia, et excitans est et adjuvans, ib.

Cur primam gratiam dicatur Deus operari in nobis sine nobis, ib.

Interior motio præter doctrinam extrinsecam necessaria est ad bene operandum, op. 1, l. 3, c. 15.

Homo non potest esse liber, nisi habeat auxilium sufficiens, ut possit et ut faciat, op. 3.

Gratia, quæ per se infunditur in justificatione, datur

secundum dispositionem, op. 5, disp. 2, sect. 3.
Non vero quæ per accidens datur, qualis est debita meritis mortificatis, ib.
Erroneum est dicere per solam non repugnantiam disponi homines ad gratiam recipendam, op. 3.

GRATIA EFFICAX.

Efficacitas gratiæ a solo libero arbitrio impediri potest, non tamen esse potest ab eo solo, op. 1, l. 3, c. 14.

Circa gratiam efficacem variæ difficultates tractantur, ib.

Quam distet vera doctrina de efficacia gratiæ a Pelagiano errore, ib., c. 15.

Gratia efficax non consistit in sola doctrina externa, ib.

Voluntas potest credere, etiamsi efficaciter non sit præventa, ib., c. 22.

Efficacia gratiæ optime intelligitur ex scientia conditionata, op. 2, l. 2, c. 6.

Auxilium efficax nihil necessario in re addit supra sufficiens, præter concursum Dei, op. 3.

Quid vero addat ex parte Dei, ib.

In quo consistat congruitas gratiæ efficacis, ib.

Quæ gratia dicatur efficax, et quam ob causam, ib.

Efficacia gratiæ cum arbitrii libertate conciliatur, ib.

In voluntatis potestate est facere, ut ejus vocatio efficax sit re ipsa, ib.

GRATIA SUFFICIENS.

Per auxilium sufficiens dat homini Deus quod satis est ut possit supernaturaliter operari, op. 1, l. 3, c. 21.

Qui vocati per gratiam renuunt, re ipsa possent respondere, ib.

GRATIÆ AUXILIUM.

Auxilium Dei internum ac gratuitum ad supernaturales actus simpliciter necessarium est, op. 1, l. 3, c. 2.

Quid auxilii nomine significemus, ib.

Auxilium gratiæ requiritur ad totam legem naturalem servandam, sed non ad singulos actus ejus, ib.

Nulla positiva dispositio præcedere potest primum auxilium supernaturale, ib.

Auxilium Dei esse potest per modum concursus et per modum principii, ib., c. 3.

Præter concursum causæ primæ, aliud auxilium requiritur ex parte principii ad supernaturales actus, non item ad naturales, ib.

Dividitur in actuale et habituale; et quid utrumque significet, explicatur, ib., c. 4.

Gratia excitans quid sit, ib.

Quale sit gratiæ auxilium pro actibus qui ab habitibus eliciuntur, ib., c. 5.

Quid sit auxilium sufficiens, ib., c. 6.

Hominibus dari de fide est, ib.

Auxilium hoc potens est, ut cum eo homo operetur et faciat, ib.

Infidelis nondum vocatus aliquo modo habet auxilium sufficiens ut credat, ib.

Gratia excitans nunquam physice prædeterminat voluntatem, ib., c. 9.

Ex Patribus, ib.

Ratione probatur, ib.

Deus ex misericordia tribuit peccatori auxilia gratiæ ut a peccato resurgat, op. 5, disp. 1, sect. 3.
Cum eadem vocatione fieri potest minor actus in intentione, op. 5, disp. 2, sect. 2.

GLORIA.

Gloria datur adultis ex duplici titulo, hæreditatis et mercedis, op. 5, disp. 1, sect. 1.

GLOBIATIO.

Gloriatio de bonis operibus, etiamsi esset licita, non tamen semper est expediens, op. 1, l. 3, c. 20.

GRATIARUM ACTIO.

Major debetur ab eo qui odebit, quam ab eo qui recipit vocationem, op. 1, l. 3, c. 20.

GUBERNATIO.

Providentia Dei ab ejus gubernatione differt, op. 1, l. 1, c. 16.

H

HONOR.

Quatenus sit in hominis potestate, op. 6, sect. 3.

I

IDEA.

Ideæ pertinent ad causam exemplarem, op. 2, l. 1, c. 4.
Idea quæ est in actu intelligendi Dei non se habet ut objectum representationis creaturarum, ib.
Ideæ denotant rationem causæ, ib.

IGNORANTIA.

Cur ignorantia antecedens libertatem tollat, op. 1, l. 1, c. 3.

INDIVIDUUM.

Sine aliquo prævio determinaret Deus causam secundam ad individuos actus, si ab ipso est determinanda, op. 1, l. 1, c. 7.

INDURATIO.

Induratio in malo non est a Deo vere et proprie, ut ab auctore, op. 1, l. 2, c. 8.
Sed ideo Deo tribuitur aliquando, quia denegat gratiam qua emolliretur cor, ib.

INSTRUMENTUM.

Instrumentum naturale non indiget præmotione ut operetur, licet artificiale ea indigeat, op. 1, l. 1, c. 6.

J

JOSEPH.

Joseph exaltatio præfinita est a Deo, et in exaltationem ordinata est venditio prævisa, op. 1, l. 2, c. 5.

JUDICIUM.

Judicium connexionis extremorum aliud representat, quam sola illorum apprehensio, op. 2, l. 4, c. 4.

JUSTIFICATIO.

Cur justificatio creationis nomine significetur in Scriptura, op. 1, l. 3, c. 15.
Homo semper resurgit ad majorem gratiam, quam habebat ante peccatum, op. 5, disp. 2, sect. 3.

JUSTITIA.

Compensatio injuriæ potest esse æqualis ex justitia, supposito pacto, qualis non esset eo sublato, op. 6, sect. 2.
Quando ex tacita consensione alicujus in opus sibi utile obligatio justitiæ oriatur, ib.
Opus alias dignum, non fundatum in pacto, per se nullam obligationem justitiæ inducit, ib.

JUSTITIÆ.

Per opus dignum præcedente pacto acquiritur jus justitiæ contra promittentem, op. 4, disp. 2, sect. 2.
Justitia nullam dicit imperfectionem in suo conceptu, op. 6, sect. 1.
Voluntas dandi perfectionem arguit, etiamsi jus in alio supponat, ib.
Ad rationem justitiæ non requiritur ut qui dat, se privet re ipsa quam dat, ib.
Ratio debiti ex se nullam includit imperfectionem, ib.
Proportio geometrica simul servari potest aliquando cum arithmetica, op. 6, sect. 3.
Quando debitor non est ad solvendum integre, non servat justitiam distributivam, sed commutativam, ib.
Justitiæ commutativæ materia reperitur etiam in Angelis inter se et nobiscum, op. 6, sect. 2.
Et in nobis erga Deum, ib.

JUSTITIA COMMUTATIVA.

Justitia distributiva an et quando ex commutativa oriatur, op. 6, sect. 2.
Nullam imperfectionem includit formalis ratio justitiæ commutativæ, ib.
Formalis et materialis ratio justitiæ commutativæ quomodo sint distinguendæ, ib.
Justitia commutativa ab aliis differt, in eo quod aliis tribuit jus proprium illorum, ib.
Materia circa quam justitiæ commutativæ quæ sit, ib.
Justitia commutativa et distributiva specie differunt, op. 6, sect. 3.
Unde sumenda sit distinctio inter justitiam commutativam et distributivam, ib.
Ad rationem justitiæ commutativæ non est necessaria mutua utilitas dantis et accipientis, op. 6, sect. 2.
Justitiæ diversæ sunt quando respiciunt diversa jura, op. 6, sect. 3.
Justorum jus ad gloriam, ad commutativam etiam justitiam pertinet, ib.
Qua ratione requiratur contrapassum ad justitiam commutativam, op. 6, sect. 2.

JUSTITIA DISTRIBUTIVA.

Quæ sit formalis ratio justitiæ distributivæ, op. 4, disp. 2, sect. 2.
In justitia distributiva nulla invenitur imperfectio per se, op. 6, sect. 3.

Formalis ratio justitiæ distributivæ nullam includit imperfectionem, sed perfectionem dicit simpliciter simplicem, ib., op. 6, sect. 3.

Formalis ratio justitiæ distributivæ non consistit adæquate in constituenda æqualitate proportionis geometricæ, ib.

Datum et acceptum qua ratione sit materia justitiæ distributivæ, ib.

Proportio inter multos non potest esse justitiæ distributivæ adæquatum objectum, ib.

Justitia distributiva circa unam tantum personam versari potest, ib.

Quam dignitatem respiciat justitia distributiva, ib.

Justitia etiam distributiva constituit æqualitatem inter rem et personam, ib.

Ob quam causam necessarium sit servare proportionem geometricam in justitia distributiva, ib.

Justitia distributiva semper est in ordine ad alterum, ib.

Justorum jus quod habent ad gloriam, ad justitiam distributivam etiam pertinet, ib.

Justitiam quam Deus servat in his præmiis distributiva est eminenter, ib.

Mens D. Thomæ de hac justitia Dei, ib.

JUSTITIA HOMINIS AD DEUM.

Aliquando tenetur homo ad reparandum damnum illatum bonis externis Dei, op. 6, sect. 2.

Reddere Deo cultum debitum pertinet ad justitiam commutativam divinam, ib.

Sacrilegium injuria est contra justitiam Deo debitam, ib.

Quomodo virtus hæc sit pars justitiæ subjectiva aut potentialis, ib.

Ex opere facto ex misericordia oriri potest debitum justitiæ, op. 6, sect. 3.

Creatura a Deo recipit jus quo ad illum habet, op. 6, sect. 1.

Oriturque ex promissione illius, ib.

Quomodo omnia bona opera esse possint ex justitia hominis ad Deum, op. 6, sect. 2.

JUSTITIA GENERALIS.

Cur justitia generalis dicatur, op. 6, sect. 4.

JUSTITIA LEGALIS.

In Deo non est proprie justitia legalis, sed providentialis, op. 6, sect. 4.

Cur providentialis vocetur, ib.

Justitia legalis distincta est ab aliis virtutibus, ib.

Triplex acceptio hujus virtutis, ib.

Quod sit jus quod respicit, ib.

Quod sit dominium altum, et in quo differat a particulari, ib.

JUSTITIA VINDICATIVA.

Justitia vindicativa est legalis justitia, op. 6, sect. 5.

Justitia vindicativa non est in Deo distinctum attributum, ib.

L

LIBERTAS.

Facultas est voluntatis et rationis, op. 1, l. 1, c. 1.

Formaliter est in voluntate, radicaliter in intellectu, ib., c. 2.

Non solum est facultas spontanee agendi, sed agendi et non agendi, ib.

Idque est de fide, op. 1, l. 1, c. 2.

Libertas tollitur, si ponatur in sola indifferentia passiva, ib.

Hæc veritas definita est in Concilio Tridentino, ib., c. 1. Impugnantur qui libertatem constituunt in rationis indifferentia, ib., c. 2.

Indifferentia rationis radix est libertatis, non formalis libertas, ib.

Libertas duplicem facultatem includit, volendi, scilicet, et nolendi, ib.

Potestas libertatis impediri potest, vel si Deus concursus suspendat, ib.

Vel si ignoretur objectum circa quod, ib.

Usus libertatis non potest impediri ex parte objecti, ib.

Potest tamen impediri a Deo, ib.

Quod discrimen sit inter nostram et divinam voluntatem in modo libertatis, ib.

Decretum Dei æternum non repugnat cum sua libertate in actibus liberis, ib.

Quæ sit recepta definitio libertatis, ib.

Conditio prævia requisita ad actum libertatem tollit, si indifferentiam destruit, ib., c. 3.

Libertas nec impeditur ex parte intellectus aut objecti, ib.

Nec ex parte Dei, ib.

Suppositio antecedens libertatem tollit, non consequens, ex Anselmo, ib.

Quæ sit potentia qua voluntas potest operari vel non operari dum est libera, ib., c. 1.

Non est libertas quando usus non est in libertate proxima voluntatis, ib., c. 9.

Ex eo quod voluntas determinetur a Deo, ut hunc actum numero eliciat, nulla ei infertur necessitas, ib., c. 12.

Nulla libertas est in voluntate respectu individuationis actus, ib.

Error est dicere hominem ideo libere operari, quia se operari existimat, ib.

Suppositio antecedens, si determinat voluntatem, libertatem tollit, quantumvis sit extrinseca, ib., c. 13.

Voluntas, ut se ipsam libere determinet, habere debet in potestate proxima quidquid ad actum requiritur, ib., c. 17.

Voluntas Dei non se habet negative circa ea quæ libere non facit, op. 1, l. 3, c. 13.

Quæ suppositio antecedens libertatem destruat, ib.

Etiamsi suppositio antecedens voluntatem non determinet, infallibilem connexionem habere potest cum effectu, ib.

Variæ libertatis acceptiones, op. 4, disp. 2, sect. 2.

Quid sit libertas quoad exercitium et specificationem, ib.

Quæ sit libertas a necessitate naturali, ib.

Cum ea non pugnat necessitas ex suppositione, ib.

Si intellectus judicium determinaret voluntatem, libertas destrueretur, op. 2, l. 1, c. 3.

Quæ necessitas libertatem tollat, ex Anselmo, op. 1, l. 1, c. 12.

LIBERUM ARBITRIUM.

Actus spontaneus liber dici posset, sed iste loquendi

modus suspectus est hoc tempore, op. 1, l. 1, c. 1.

Libertatis facultas longe differt ab ejus usu, ib.

Hunc usum in nobis reperiri Scripturæ testantur et Concilia, ib.

Quid significet liberum arbitrium non esse rem de solo titulo, ib.

Proinde est hominem nunquam uti libertate ac illam non habere, op. 1, l. 1, c. 3.

In quo compleatur definitio liberi actus, ib.

Inter ea, quibus positus, liberum arbitrium potest operari et non operari, non est annumeranda ipsa actio qua operatur, ib.

Quid requiratur ut actus secundus sit liber, ib.

Quidquid sequitur ex actu libero liberum dicitur, ib.

Etiamsi Deus sit liber, si determinet voluntatem, ejus actio non erit libera, ib.

LIBERALITAS.

Non sunt pecuniæ solum liberalitatis materia, op. 6, sect. 1.

In quo differat liberalitas a misericordia, ib.

Amplitudo materiæ, quam habet divina liberalitas, non tollit quin proprie liberalitas sit, ib.

M

MERITUM.

Bonis operibus in gratia factis meremur præmium a Deo, etiamsi ab eo sint talia opera, op. 4, disp. 2, sect. 2.

Actus charitatis potest esse minus meritorium quam actus alterius virtutis, op. 5, disp. 2, sect. 3.

Meritum crescit ex continuatione actus meritorii, ib.

Daturque successive pro eo gratiæ augmentum, ib.

Nec ex eo sequitur quod sit infinitum, ib.

Non respondet tantum augmentum gratiæ actui pro quolibet instanti quantum pro primo, ib.

Non semper meretur tantum præmium unus actus continuatus aliquo determinato tempore, quantum merentur plures in illo facti, ib.

Si aliquis actus duraret per solum instans, dignum esset essentiali et accidentali præmio, ib.

Quid sit actum esse meritorium secundum totam suam latitudinem ad æqualitatem, ib.

Quo sensu verum id sit, ib.

Non dantur pro meritis tot gradus gloriæ, quot sunt gradus actus meritorii, ib.

Meritum essentialis gloriæ principaliter est a charitate, ib.

Meritum formale ejusdem gloriæ non solum reperitur in actibus a charitate elicitis, sed etiam in aliis, ib.

Quæ conditiones requirantur, ut per bona opera mereatur quis vitam æternam, op. 5, disp. 1, sect. 2.

Etiamsi bona opera digna sint præmio, tamen non tribuunt ad illud justitiæ jus absque promissione Dei illis facta, ib., sect. 3.

Quid requiratur ut homo hic et nunc dignus sit præmio propter bonum opus, ib.

Multitudini actuum respondet etiam intensio gloriæ, op. 5, disp. 2, sect. 1.

Præmii essentialis magnitudo unde sit mensuranda, ib.

Idem præmium dari potest ex duobus titulis diversi generis, ib.

Non tamen si sint ejusdem rationis, ib.

Quod sit discrimen inter merita infinita et finita in ordine ad præmium, ib.

Quid mereantur opera justi diversa a contritione juxta Concilium Tridentinum, ib.

Actus supernaturales cujuscumque virtutis meritorii sunt gloriæ, ib.

Qua ratione dentur accidentalia præmia pro bonis operibus, ib.

De præmio essentiali communiter est sermo in Scriptura, cum de præmio bonorum operum loquitur, ib., op. 5, disp. 2, sect. 1.
Qua ratione actus debeant esse a charitate, ut meritorii sint vitæ æternæ, ib.

MERITUM ACTUUM REMISSORUM.

Gratiâ debita actibus remissis aliquando datur, op. 5, disp. 2, sect. 3.
Non est cur differatur collatio gratiæ his meritis debiti, ib.
Non minus vivificatur amissa charitas, quam gratia, ib.
Per actus remissos augeri gratiam, ib.
Propter actus remissos statim datur augmentum gratiæ, ib.
Opera bona etiam remissa meritoria sunt vitæ æternæ et magis sanctificant, si fiant in gratia, ib.
Sicut actus mali magis animam maculant, ib.

MERITA MORTIFICATA.

Tota gratia correspondens meritis vivificatis recuperatur in ipsa justificatione, op. 5, disp. 2, sect. 3.

MERITA VIVIFICATA.

Præmium quod datur propter merita vivificata non proportionatur intensiori contritionis, qua homo resurgit, op. 5, disp. 2, sect. 2.
Quid sit merita vivificari secundum mensuram charitatis, ib.
Merita mortificata reviviscunt ad totum essentielle præmium, ib.
Contritio in justificatione reparat magna merita, et major peccator potest resurgere in majori gratia, ib.
An meritis vivificatis statim detur amissa gratia, ib.
Variæ opiniones, ib.
Valde errant qui dicunt pro meritis vivificatis non dari augmentum gloriæ, ib.
Merita vivificata nullatenus dici possunt partiales causæ præmii alias dandi ex aliis operibus, ib., sect. 1.
Quam justitiam servet Deus cum merita reviviscunt, op. 5, disp. 1, sect. 3.
In quo fundetur talis justitia, ib.
Quomodo meritum jam transactum in Deo maneat et in homine, ib.
Negari non potest hæc reviviscentia sine temeritate, ib., sect. 2.
Reviviscentia meritorum non nascitur a sola misericordia, ib., sect. 3.
Eam tamen supponit, ib.
Et consummatur per justitiam, ib.
Ex sola condignitate gratiæ non satis colligitur meritorum reviviscentia, ib.
Quod sit decretum misericordiæ quod intervenit in vivificatione bonorum operum, ib.
Licet reviviscentia meritorum fiat a justitia et a misericordia, per antonomasiam esse dicitur a misericordia, ib.
Duplex potest esse reviviscentia meritorum, ib.
Peccator, jus quod habebat ad gloriam, per penitentiam recuperat a Deo, in quo aliquatenus manebat, op. 5, disp. 2, sect. 1.
Merita non reviviscunt ad solum accidentale gaudium, ib.

MERITUM ET PRÆMIUM.

Consensio Dei in nostris bonis operibus sine promissione, non satis est ut ex justitia obligaretur ad præmia, si deesset pactum, op. 6, sect. 1.
Deus veram justitiam distributivam exercet in distributione præmiorum, op. 6, sect. 3.
In meritis justorum et præmiis servantur conditiones justitiæ commutativæ, op. 6, sect. 2.

MOTIO DEI.

Quæ sit motio qua D. Thomas dicit Deum movere intellectum et voluntatem, op. 1, l. 1, c. 11.

MOTUS.

Movere nihil est aliud quam motum efficere, op. 1, l. 1, c. 17.

MOVENS.

Quo discursu deducatur unum movens immobile, op. 1, l. 1, c. 6.

N

NECESSITAS.

Quæ sit necessitas consequentis et consequentia, et quando libertatem tollat, op. 1, l. 1, c. 3.

O

OPERA BONA.

Quæ sint opera mortificata, mortuave aut viva, op. 5, disp. 1, sect. 1.

P

PATRES.

Qui Patres pugnent contra physicam prædeterminationem gratiæ excitantis, op. 1, l. 3, c. 9.

PACTUM.

Pactum requisitum ad æqualitatem justitiæ propriæ et perfectæ, quomodo præcesserit meritum Christi pro Patribus veteris Testamenti, op. 6, sect. 2.

PECCATUM.

Deus non imputat homini ea quæ faceret, op. 1, l. 1, c. 15.
Cur permissionem peccati sequatur infallibilis scientia Dei de futuro peccato, op. 1, l. 2, c. 5.
Quatenus complaceat Deus in actu peccati jam præviso, ib.
Deus non excitat aut præmovet ad actum peccati, etiam pro materiali, ib., c. 8.
Deus non movet ad actum bonum aut indifferentem, ea intentione ut inde occasionem sumat homo mali operis, ib.
Homo non prædeterminatur ad actus malos, adhuc pro materiali, ib.
Deus non utitur pravis voluntatibus, eas inclinando ad malos actus, et exponitur Augustinus, ib.
Deus non est dicendus auctor unius peccati quod est in pœnam alterius, ib.
Deum non esse causam peccati de fide est, ib., c. 1.
Ad realem entitatem peccati physice concurrat Deus, ib.

PŒNITENTIA.

Deus non prædefinit malos actus antequam præsciat esse futuros, op. 1, l. 2, c. 2.
Deus hominem movere potest ad actum ex se bonum seu indifferentem, etiamsi sciat malum esse futurum, ib.
Deus non inclinat suasionibus ad peccatum, ib.
Nec illud est voluntate efficaci, ib.
Idem est moraliter persuadere peccatum ac inclinare ad actum, qui sine eo fieri non potest, ib.
Deus non prædeterminat physice voluntatem ad actus malos, ib.
Aliquid negativum vel etiam positivum interdum vult Deus peculiari consilio, ex quo scit futurum peccatum, ib., c. 3.
Non tamen illi imputatur culpa, ib.
Potest Deus voluntates inclinatas jam in malum, in hoc potius quam in aliud inclinare, ib.
Deus dici non potest peccati auctor, etiamsi ad materiale illius concurrat, ib.
Secus esset si determinaret voluntatem, ib.
Deus non movet ad malum, nec casu ad ejus materiale concurrat, ib.
Peccatum futurum non potest certo cognosci in carentia divinæ motionis ad bonum, op. 2, l. 1, c. 3.
Quid in actu peccati a Deo sit effective, quid non, op. 4, disp. 1, sect. 2.
Peccatori possent juste denegari auxilia etiam sufficientia, op. 5, disp. 1, sect. 3.
Peccata nullatenus reviviscunt, quamvis reviviscant merita, ib.

PECCATI PŒNA.

Deus non utitur justitia commutativa in punitione peccatorum, op. 6, sect. 5.
Nec distributiva, ib.
Punitio hæc est actus providentiæ justitiæ, ib.
Non repugnat servare Deum in pœnis infligendis arithmeticam et geometricam proportionem, ib.

PECCATI PERMISSIO.

Cur permissionem peccati sequatur infallibilis scientia Dei de futuro, op. 1, l. 2, c. 5.
Permissio totius lapsus peccatoris non habet causam ex parte ejus, ib.
Qui sit verum Deum voluisse primam permissionem peccati, ut ostendat justitiam suam, ib.
Ex sola permissione, si conditionata scientia tollatur, non esset infallibile peccatum fore, ib.
Secus tamen si supponatur illa scientia, ib.
Permissio peccati non potest stare cum ejus prædeterminatione, ib.
In quo fundetur infallibilis consecutio peccati ex ejus permissione, ib., c. 6.
Quæ permitti dicantur, ib., c. 2.
Permissio cur significetur in Scriptura interdum per verba quæ innuunt Dei effectum, ib., c. 3.

PELAGIUS.

Pelagii error declaratur, op. 1, l. 3, c. 1.
Semipelagianorum error exponitur, ib., c. 2.

PERSEVERANTIA.

Quid sit perseverantiæ donum, et unde efficax, op. 1, l. 3, c. 11.
Perseverare est quidem in hominis potestate, ib.
Quid requiratur magis ad donum perseverantiæ in homine quam in Angelis, ex Augustino, ib., c. 15.
Et in homine post lapsum, quam ante illum, ib.

Eodem modo vivificatur charitas ac gratia, si distinguantur, op. 5, disp. 2, sect. 3.
Cur dicant Patres difficile restitui hominem ad pristinum statum gratiæ, ib.
Homo semper resurgit ad majorem gratiam, quam habebat ante peccatum, ib.

PŒNITENTIÆ EFFECTUS.

Quam difficile sit peccatoribus redire ad pristinum statum per pœnitentiam, op. 5, disp. 1, sect. 1.
Quam certum sit reviviscere per penitentiam merita mortificata, ib.

POLLICITATIO.

Pollicitatio re ipsa idem est ac promissio, op. 5, disp. 1, sect. 3.

POTENTIA.

Quæ potentia indifferens non possit producere determinatum effectum, op. 1, l. 1, c. 3.
Eadem potentia non potest esse in eodem genere indifferens et determinata, ib.

PERSONARUM ACCEPTIO.

Quo sensu dicatur in Scriptura, Deum non esse acceptorem personarum, op. 6, sect. 5.

PRÆDEFINITIO, SEU PRÆFINITIO.

Quid sit prædefinitio, et quod ejus objectum, op. 1, l. 2, c. 7.
Providentiæ perfectio sine præfinitione potest intelligi, ib.
Quid de ea opinione censendum sit, quæ negat actus moraliter bonos præfiniri a Deo, ib.
Ex prædefinitione actuum bonorum non læditur libertas, ib.
Secus si non daretur scientia conditionata, ib.
Præfinitio ex se ad nullam perfectionem providentiæ, potentiæ aut scientiæ Dei est necessaria, ib.
Effectus essentialiter pendens a culpa non præfinitur ante prævisionem culpæ, ib., c. 5.
Quas bonas actiones prædefiniat Deus, ib., c. 7.
Quas non præfiniat, ib.
Aliiter se habet Deus circa bonos actus non præfinitos quam circa malos, ib.
Probabilius est prædefinire Deum aliquos actus bonos moraliter, ib.
Effectus boni, qui non supponunt essentialiter peccatum, præfiniri possunt a Deo, ib., c. 5.
Quid prædefinitio dicatur minus proprie et rigore, op. 1, l. 1, c. 16.
Prædefinitio posita scientia conditionali non pugnat cum libertate, ib.
Quomodo sit possibilis, ib.
Prædefinitio dupliciter potest accipi, ib.
Prædefinitio liberi actus non infert determinationem voluntatis, ib.
Deus simul præfinit actum bonum cum medio infallibili, ib.
Quam differat prædefinitio a physica prædeterminatione, ib.
Præfinitio quomodo non obstat libertati quoad exercitium, ib.
Præfinitione supposita, repugnat non fieri actum, ib.
Sine prædefinitione salvaretur Dei concursus, et subordinationis voluntatis ad ipsum, ib.